

Wstęp do poselstwa Jezusa Obj.1,1-2

Księga Apokalipsy jest listem skierowanym do 7 zborów w Azji, prowincji Rzymskiej, która dzisiaj w całości znajduje się w Turcji, z prężnego ośrodka wiary dzisiaj niewiele pozostało, chrześcijanie są w zdecydowanej mniejszości w tym rejonie świata.

Jak w każdym liście z tamtego okresu czasu w pierwszych słowach zapisane są dane, jakie zwyczajowo znajdują się dzisiaj na kopercie, czyli adresaci listu i nadawca, a następnie krótkie wprowadzenie, streszczające cel napisania tego dzieła. Tak jest i w tym przypadku, autorem jest Bóg Ojciec i Jezus Chrystus, pośrednikiem anioł (w interlinii tłumaczony, jako wysłannik) odbiorcą czytelnik, któremu Bóg pragnie błogosławić i dlatego obok ostrzeżeń kieruje do niego słowa zachęty:

¹ Objawienie Jezusa Chrystusa, które dał mu Bóg, aby ukazać sługom swoim to, co ma się stać wkrótce; to też wyjawiał On za pośrednictwem zesłanego anioła swojego słudze swemu Janowi, ² który dał świadectwo Słowu Bożemu i zwiastowaniu Jezusa Chrystusa, wszystkiemu, co w widzeniu oglądał. Obj.1,1-2

Zapowiedź tematu całej księgi

Werset pierwszy jest typowym dla nowotestamentowych listów wstępem do księgi. Pierwszym słowem jest zapowiedź treści, czyli „Objawienie”. Apokalipsa to drugie możliwe tłumaczenie tego słowa, oznacza tajemną wiedzę, jaka staje się naszym udziałem poprzez nadprzyrodzone działanie Boga. Zawsze przychodzi z zewnątrz. Wiedzy tej nie można zdobyć w sposób naturalny, ani poprzez badania naukowe ani poprzez swoje doświadczenie, jest to wiedza nadprzyrodzona, pojawia się wśród nas zawsze przez objawienie Boże.

Chrześcijaństwo nie jest efektem myśli ludzkiej, nie jest spekulacją filozoficzną, nie jest efektem eksperymentalnej nauki, jest **objawieniem** jakie przychodzi do nas z zewnątrz i w zakresie, jaki przewidział Bóg. Wiedza ta nie podlega badaniom typowym dla dzisiejszej nauki, gdyż staje się ona naszym doświadczeniem w sposób nadprzyrodzony, zawsze jest czymś zewnętrznym.

Wiara wypływa z Objawienia we wszystkich aspektach i momentach. Oczywiście to objawienie podlega badaniom, analizom jest poddawane pod naukowe dociekania, ale zawsze w ograniczonym zakresie, gdyż nasz umysł wie o Bogu jedynie tyle ile On nam objawił. Bóg ukazuje swoją osobę, swoje oczekiwania i wskazuje nam drogę do zbawienia w sposób nadprzyrodzony, poprzez objawienie, jakie jest zapisane w Piśmie Świętym. Oczywiście, jako ludzie możemy zbliżyć się do Boga metodą analityczną, pisze o tym w Rz.1, 18-23, ale efekt tego zbliżenia nie daje pełnego sukcesu, gdyż bez objawienia Bożego nasz umysł błądzi po bezdrożach niewiedzy.

Samo słowo Apokalipsa składa się z dwóch części²⁵: APO – z dala, KALIPSIS – zasłona. Księga ta jest, więc odsłonięciem, ukazaniem, ujawnieniem faktów. Słowo to występuje też w Gal.1,12 gdzie apostoł Paweł mówi, że otrzymał ewangelię poprzez apokalipsis (objawienie) Jezusa Chrystusa. Apokalipsis nie dotyczy wyłącznie wydarzeń przyszłych, jak nam się to słowo kojarzy, ale też naszej aktualnej rzeczywistości a też przeszłości, gdyż cała nasza wiedza o Bogu pochodzi z objawienia.

Bohaterowie wydarzeń

W pierwszych wierszach tej księgi dowiadujemy się o ścieżce objawienia. Droga ta rozpoczyna się od Boga, to On jest źródłem prawdy objawionej. Prawda ta nie trafia do nas bezpośrednio, ale poprzez łańcuch pośredników. Bóg przekazał ją Jezusowi, ten zaś aniołowi, anioł Janowi a Jan skierował słowo Boże bezpośrednio do czytelników i słuchaczy. W sumie trudno jednoznacznie wskazać jednego autora tej księgi, gdyż każda z wymienionych osób ma na jej treść swój wpływ. Ten łańcuch objawienia jest wiarygodny, gdyż każda z osób jest wiarygodna. Słowa Apokalipsy są słowami samego Boga sięgają najgłębszych pokładów prawdy, wyjawiają to, co jest zakryte. Wreszcie w końcowym procesie obawiania prawdy słowo to sięga to wybranych, do wierzących i to dla nich ma być księgą pocieszenia.

Jezus Chrystus jest tym, który objawia wolę Boga Ojca. Już w ewangelii Jan napisał, że Jezus jest Słowem, które było na początku i przez, które wszystko się dzieje (Jan.1,1-3). Osoba Jezusa jest najważniejszym ogniwem tego przekazu, gdyż to Jezus poprzez swoje słowa i nauczanie stworzył Nowy Testament. Ewangelie opisują dzieła Jezusa a listy komentują i próbują wyciągnąć wnioski z nauczania Jezusowego. Apokalipsa też staje się miejscem, w którym przemawia Jezus, nie bezpośrednio, ale pośrednio przez anioła, wysłannika Bożego, herolda ogłaszającego wolę samego Boga.

Objawienie Boże jest przejawem troski Jezusa o jego lud. Jezus jest świadkiem wiernym przekazującym Słowo w pełni i całości. W Jan.9,19-21 możemy się dowiedzieć, że Słowo przekazywane przez Niego jest wiernym słowem samego Ojca. Nauka Jezusa jest odbiciem nauki Ojca według zasady „*Nauka moja nie jest moją, lecz tego, który mnie posłał*” a sam Jezus deklaruje wierność w wykonywaniu woli Ojca (Jan.14,31). Wiarygodność tego objawienia wypływa, więc z samej istoty Trójcy, nie ma dwóch Bogów, Bóg jest jeden w doskonałej jedności płynącej z miłości agape.

Główną osobą wydarzeń jest sam Bóg-Ojciec, gdyż to On przekazuje objawienie Jezusowi i to On decyduje w ostatecznym wymiarze o kolejności i czasie zdarzeń. Bóg, jako źródło prawdy jest wiarygodnym pierwszym ogniwem przekazu objawienia. Wszystko w Bogu Ojcu się zaczyna i wszystko od niego pochodzi, każda rzecz, każdy byt ma w nim swój początek i kres. Świadectwo objawienia jest, więc niezmiernie wiarygodne, gdyż ma swój początek w samym centrum decyzyjnym wszechświata.

²⁵ Barclay William, *Objawienie św. Jana t.1, str.30*

Bóg Ojciec i Jezus Chrystus gwarantują prawdziwość przekazu księgi Apokalipsy, gdyż sięga ona nie do spekulacji człowieka, ani żadnej filozofii, ale sięga do samego źródła wiedzy i panowania nad światem, a wiarygodność przesłania wypływa z samych atrybutów Boga. Sprawy dotyczące końca czasu są zastrzeżone dla samego Boga:

A o tym dniu i godzinie nikt nie wie; ani aniołowie w niebie, ani Syn, tylko sam Ojciec. Mat. 24:36

Trzecim pośrednikiem przekazującym objawienie Boże jest anioł – zwiastun (wg interlinii)²⁶. Pełni on rolę herolda Bożego, wysłannika, który zwiastuje orędzie pochodzące od samego Stwórcy. W zasadzie rzadko, kiedy władcy tamtych czasów przemawiali osobiście, najczęściej swoje dekrety przekazywali przez heroldów, podkreślając w ten sposób swoją pozycję i znaczenie. Tu nie może być inaczej, to właśnie anioł staje przez Janem, aby mówić z nim i aby ukazać mu wszystkie te zdarzenia, które znalazły swoje odzwierciedlenie w tej księdze.

Wysłannik anioł nie mówi w swoim imieniu, nie formułuje swoich teorii, ale wiernie świadczy w imieniu tego, którego jest wysłannikiem. Wierność przekazu stanowi tutaj istotę jego służby i zaangażowania.

Pomiędzy Bogiem a Kościołem znajduje się jeszcze jedna postać. Anioł jest heroldem Boga, ale Jan jest duszpasterzem Kościoła i to on otrzymał przywilej przekazania prawdy Bożej w dół do ludu Bożego. Jan nie przetwarza otrzymanej wiedzy, ale ją przekazuje tak wiernie jak to jest możliwe, dlatego w Apokalipsie jest napisane o Janie, że przekazał „*wszystko, co widział i oglądał*”. Tu zamyka się łańcuch przekazu Słowa Bożego:

Bóg ⇒ Jezus ⇒ wysłannik ⇒ Jan ⇒ lud.

Cel objawienia

Grupą docelową objawienia są słudzy Jezusa- tak Bóg określa wierzących. To nie ludzie, którzy wiedzą, że Bóg jest, ale to ludzie, którzy służą Bogu są jego „niewolnikami” oddanymi dziełu Bożemu. Słowo to jest, więc ukierunkowane i pewnie, dlatego tak trudne do zrozumienia dla osób postronnych. To nie jest przesłanie dla świata, to jest słowo dla Kościoła, wiernego Bogu, służącemu i krocącemu za Nim.

Bóg nie oczekuje od nas ślepego posłuszeństwa, ale pragnie abyśmy wiedzieli, jaki jest kierunek życia i jaki jest cel świata. To przesłanie ma pomóc w przeżyciu swojego czasu na ziemi, ma pomóc w pokonaniu trudności i zwycięstwie dla Boga i z Bogiem. Znając zaś przyszłość o wiele odważniej możemy kroczyć w teraźniejszości wiedząc, że kres świata to totalne zwycięstwo Boga.

Bóg określa też zakres czasowy wydarzeń w słowach, „*co ma się stać wkrótce*”. Objawienie to nie rozważania o niewiadomo, jakim czasie, ale to wydarzenia, które mają swój początek już teraz, już w wkrótce, według Bożego standardu czasu. „Wkrótce” to termin biblijny określający zakres czasowy z perspektywy samego Boga, a nie człowieka. „Wkrótce” to może całkiem dobrze dzisiaj, jutro za lata, za wieki. Wkrótce to może być jeden dzień jak i tysiąc lat. Z punktu widzenia Boga jest to termin bliski. Z naszego punktu widzenia

²⁶ Wszędzie tam gdzie odwołuję się do interlinii to mam na myśli: Popowski Remigiusz ks, Wojciechowski Michał (tłumacze), Grecko-Polski Nowy Testament, wydanie interlinearne z kodami gramatycznymi, Oficyna Vocatio Warszawa 1994

ostateczny los człowieka, to też wkrótce, gdyż nasze życie upływa szybko a potem zostaje nam czekanie na dzień zmartwychwstania Bożego.

Pierwsze dwa wersety księgi Apokalipsy pokazały nam autorów księgi, cel napisania, i zakres czasowy przesłania Bożego, nam zaś pozostaje czytać i szukać inspiracji dla siebie.